De Panorama

Rebellenclub

WEEKBLAD VOOR DE JEUGD

VIJFDE JAARGANG
No 14 — 3 APRIL 1954

Alleen voor abonné's van PANORAMA 5 ct.

DOOR W. J. VERBEETEN

NIET SLIM GENOEG

Vandaag gaan we de boerderij van Joosten 'n verfje geven, Kees."

Kees grinnikte van plezier; hij werkte graag bij de boeren, want daar schepten ze flink op en Kees hield van goed eten.

Ze fietsten er samen heen, baas Peters en zijn veertienjarige knecht. Het was nogal een stevig eind weg, maar dat kon Kees niet schelen; liever een dag in de buitenlucht dan in de kleine werkplaats van Peters.

„Daar hebben we de ververs," groette de boerin vriendelijk, toen de schilder en zijn knecht het erf kwamen oprijden. „Zet de spullen maar zolang neer en drink eerst een tas koffie."

Het begin is goed! dacht Kees achter een dampende kom koffie met een dikke snee peperkoek. Hij keek de grote keuken eens rond met de witgeschuurde tafel, de tegelvloer, waarop met fijn zand figuren waren gestrooid, de hoge staande klok, die langzaam en deftig tiktakte.

„We moeten aan het werk!" zei baas Peters. „Vooruit, Kees, begin maar eens vast met de luiken af te schuren."

Kees werkte ijverig; hij schuurde en floot er een deuntje bij. Daar tussendoor vond hij altijd nog wel een ogenblikje om even uit te blazen en het gedoe op de boerderij te bekijken.

Het was er anders rustig genoeg; de boer werkte met zijn knecht op het land, de boerin was bezig het eten klaar te maken en alleen de meid kwam nu en dan naar buiten om haar werk te doen.

„Etenstijd, schildertje!" waarschuwde de meid.

Kees borstelde zich wat af en waste zijn handen; dat schuren was maar een stoffig karweitje!

Ze zaten om de keukentafel; de meid schepte het eten op en de boerin bad voor. „Eet smakelijk!" wenste ze.

„Smakelijk!" bromden de mannen.

Kees had honger en hij verknoeide zijn tijd niet. Onder het eten luisterde hij naar wat de boerin aan baas Peters vertelde.

„Ze leggen goed genoeg," zei de boerin. „Maar die ene kip, die witte met die zwarte vlekskes, ik weet niet waar die de eiers legt. Van de andere vind ik ze altijd gauw genoeg, maar van die witte...." En ze schudde het hoofd, alsof ze zeggen wou: kippen zijn soms rare beesten.

„Jaja," knikte baas Peters. „Ge hebt er zo al wat mee te stellen." Toen zei hij tegen Kees: „Zijn de luiken klaar?"

„Ja, baas, glad en geschuurd."

„Goed. Dan zet je ze maar in de grondverf." En aan de boer vroeg hij: „Kan dat in de stal gebeuren, Joosten? 't Waait nogal buiten en ik heb niet graag dat er stof op de natte verf komt."

„Ge doet maar," knikte de boer. „De beesten zijn in de wei en de stal is nou toch leeg."

Na het eten sjouwde Kees de luiken naar de stal, haalde de pot met grondverf en begon te kwasten. Het was rustig in de stal; er zoemden een paar vliegen en in de hoek knorde een slaperig varken. Kees werd een tikje suf en doezelig; af en toe gleed zijn kwast uit en droop de grijze verf langs zijn vingers. Tot hij wakker schrok uit zijn halve slaapje door een geklepper van vleugels. •

BIJ DE VOORPLAAT

Lenteboden

De lente is in aantocht,
Al is het nog wat koud,
De lente is gekomen,
Waar iedereen van houdt!

De sneeuwklok steekt haar kopje
Zo dapper reeds omhoog,
De zachte, witte blaadjes,
Die zijn een lust voor 't oog.

De sneeuw is weer verdwenen
En overal groeit gras,
De kikkertjes ontwaken
In sloten en in plas.

De vogeltjes bevolken
Met blij gezang het bos,
Het jonge haasje snuffelt
Nieuwsgierig aan 't mos.

De kalfjes gaan naar buiten,
Ze dart'len in de wei,
't Is lente, ja, 't is lente
En iedereen is blij!

Het was een kip, een witte met zwarte vlekken. Ze fladderde op de haverkist, van de haverkist op een balk en van de balk door het open luik van de lege hooizolder. Kees had dat gedoe nieuwsgierig afgekeken en toen hij een paar minuten later de kip druk hoorde kakelen, begreep hij wat dat beest daar op de zolder had uitgevoerd. De wit-met-zwarte kip kwam weer omlaag gefladderd en verdween naar buiten en Kees klauterde naar boven en tuurde over de schemerige ruimte. In een hoekje was wat hooi bij elkaar gescharreld en daartussen glom iets wits. Eieren! Vijf.... zeven.... acht!

Een malle, die kip! dacht Kees. Die verstopt de eieren nogal! Hij raapte ze bij elkaar om ze aan de boerin te brengen, bedacht zich toen en begon te grinniken. Voorzichtig legde hij de eieren in zijn pet, grabbelde een handvol hooi bij elkaar en liet zich omlaagzakken. Hij gluurde om het hoekje van de schuurdeur en luisterde scherp. Niets te zien of te horen op het erf. Kees sloop naar de achterdeur met zijn buit; de keuken was leeg. Hij wipte stil naar binnen en maakte het deurtje van de klokkekast open. In een paar tellen had hij een nestje van hooi gemaakt in de kast, de eieren er ingelegd en de slinger stilgezet. Hij liet het deurtje op een kier staan en ging weer aan zijn verfwerk.

Een halfuurtje later gebeurde wat hij verwacht had. Over het stille erf klonk de verbaasde stem van de boerin: „Wel here m'n tijd! Ge zoudt toch zeggen!"

„Wat is er, vrouw?" Dat was de meid.

„Kom eens hier, Dien, en zie me dat eens aan!"

„Is er wat bijzonders te zien?" hoorde Kees zijn baas vragen.

„Ge hebt nog nooit zo iets gezien, Peters!"

Kees liet zijn werk in de steek, veegde met zijn verfhanden langs z'n kiel, zette zijn onschuldigste gezicht en ging er op af.

Hij vond de boerin, de meid en de schilder heel verbaasd bij de open klokkekast.

„Hoe zo'n beest dat toch voor mekaar krijgt!" De boerin schudde 't hoofd. „Liggen me daar zeuven, acht eiers in de klokkekast!"

„Hoe bestaat 't!" zei Kees en hij schudde ook al heel wijs z'n hoofd; intussen had hij moeite genoeg om zijn lach te houden.

De meid bukte zich en pakte de eieren uit de kast. Heel even keek ze Kees aan, maar die merkte er niets van.

„Het is het gekste dat ik ooit gehoord heb" meende baas Peters. „Maar onder de hand blijft het werk liggen. Allo, Kees we gaan weer door."

Kees liet zijn kwast weer over de luiken glijden en had het grootste plezier van de wereld. Zachtjes lachte hij in zichzelf als hij dacht aan het stomverbaasde gezicht van de boerin! Al piekerde ze nog zo hard, ze zou er nooit achter komen, hoe de zwart-en-witte kip haar eieren in de klokkekast had gelegd. Op een nestje van hooi nog wel! Kees had er nog lang schik van; telkens grinnikte hij onder z'n werk.

„Kom je een boterham eten, schildertje?"

„Al zo laat?" zei Kees. „Direct, hoor!"

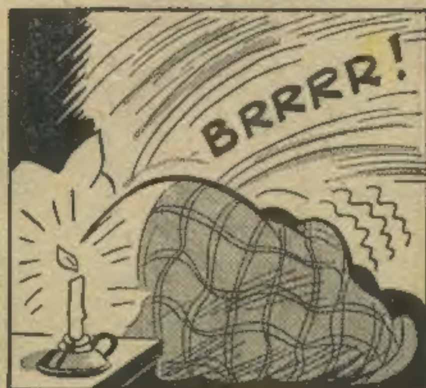
Hij schuurde de verf van zijn handen met water en puimsteen en stapte de keuken binnen.

De boer en zijn knecht zaten al aan tafel en praatten met Peters. De meid schonk de koffiekommen vol en de boerin viste

UIT DE LUIERJAREN VAN SJORS

gekookte eieren uit een grote ketel.

Onder het eten kreeg de boer het hele verhaal te horen van de vreemde plaats waar de zwart-en-witte kip haar eieren verstopt had.

„Ik geloof er geen woord van!" zei Joosten.

„'t Is toch waar, baas. De vrouw en ik hebben het zelf gezien en Peters en zijn knechtje ook!" vertelde de meid. „Is 't niet waar, schildertje?"

„Ja, hoor," knikte Kees, die smakelijk zijn eitje zat te eten. „En ik snap er ook niks van," zei hij er achteraan.

„Ge zoudt zeggen," meende de boer. „Dan zal ik het nog moeten geloven."

Kees bedwong met moeite een lach. Allemaal waren ze er ingevlogen!

„Hier, schildertje," zei de meid opeens. „D'r is nog een eitje over. Eet jij dat maar op." En ze duwde Kees een ei in z'n hand.

„Wel ja!" lachte de boerin. „Hij moet er nog van groeien."

„'t Is je gegund, jong!" knikte de boer vriendelijk.

„Dank je wel!" zei Kees verrast. Aardige mensen, dacht hij. Met een vrolijk gezicht tikte hij het ei tegen de tafelrand. Toen liet hij het met een schreeuw van schrik uit zijn handen glippen. De eierschaal barstte en op de tafel lag een bergje fijn schuurzand....

Kees had van zijn leven nog niet zo dom gekeken. De anderen schaterden van het lachen.

„Het wordt hoe langer hoe gekker!" riep de boer tussen twee lachbuien door. „Eerst vinden we eieren in de klokkekast en dan zit er nog zand in ook."

„Als ik het niet zelf gezien had, zou ik het nooit geloven!" grinnikte de knecht.

„Ge moet eens met die kip naar de veearts, Joosten," proestte baas Peters.

Kees keek van de een naar de ander met een hoogrode kleur. Ze hadden zijn grapje door en samen hadden ze hem op hun beurt er tussen genomen, dat snapte hij wel. Maar hoe konden ze nu weten dat hij die eieren in de klokkekast had gestopt? Niemand had het gezien, dat wist hij zeker.

Het gelach bedaarde wat, maar Kees durfde niets te zeggen. Hij keek een beetje ongelukkig voor zich en speelde met de eierschalen.

„Jij dacht, dat jij de enige slimmerik was, hè, schildertje?" plaagde de meid. „Maar dan moet je toch één ding goed onthouden. Als je weer eens eieren wilt verstoppen...." Ze hield op en keek Kees lachend aan.

„Nou?" vroeg Kees een beetje teleurgesteld.

„Dan moet je zorgen dat je geen natte verf meer aan je handen hebt! Het was op de schalen duidelijk genoeg te zien!"

Tierlantijn en Diedeldijntje

„Tierlantijn," vraagt Diedeldijn,
„Ben je zo bedroefd, mijn kind?
Is 't omdat je al die regen
Nat en allerakeligst vindt?"

„Tierlantijn," zegt Diedeldijn,
„Regen is een zegen, kind,
Weet je dat een groeiend plantje
Al die regen heerlijk vindt?"

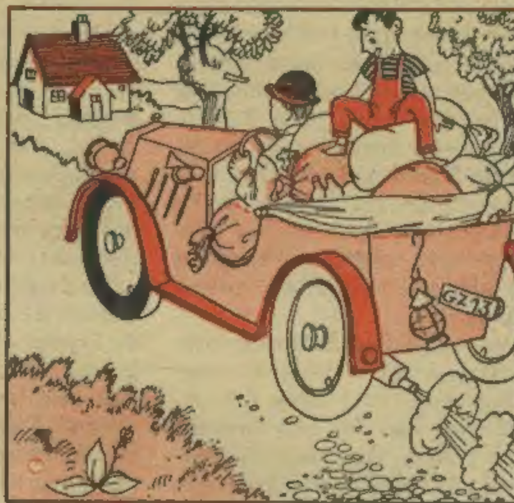
„Tierlantijn," zegt Diedeldijn,
„'t Koren moet toch groeien, kind,
En dat kan door zon.... en regen,
Kom, dat weet je toch wel, vrind?"

„Tierlantijn," fluit Diedeldijn,
„Fluit een beetje mee, mijn kind,
Straks zal heus de zon weer schijnen,
Weg die tranen, beste vrind!"

Simpie Kannalles

9. Zodra de professor en Siempie bij de boerderij aankwamen, stapte de professor als eerste uit en liep hij snel naar de hoeve. Toen de boer opendeed, stopte de prof hem wat geld in de hand, zeggend: „Die jongen komt aardappels en karnemelk halen; geef hem flink wat, maar zeg niet, dat ik je heb betaald." De boer knikte en toen Siempie zijn boodschap deed, zei hij: „Hoeveel wil je hebben?" „Zoveel als u kunt missen," zei Siempie. „Goed," zei de boer, „je mag zoveel hebben als je zelf in de auto kunt dragen." Het gevolg was, dat Siempie even later hijgend en kreunend onder een zak aardappelen naar de wagen wankelde.

10. Hij liet de zak met een plof in de wagen vallen en zakte toen puffend op de treeplank neer. „Heb je al genoeg?" vroeg de boer. „Nee," antwoordde Siempie, „ik ben niet voor niets een Kannalles!" Hoewel hij van moeheid weldra haast niet meer kon lopen, sleepte hij een tweede en een derde zak naar de auto. De boer klaagde tegen de prof, dat hij verlies leed, maar de geleerde man zei, dat het zijn eigen schuld was. Het was werkelijk verbazend wat Siempie presteerde. Toen hij eindelijk niet meer kon, boog de wagen door onder de aardappels en de karnemelk en was er voor Siempie en de prof nog maar nauwelijks plaats.

11. Een half uur later liet Siempie zich bij zijn huis naar beneden glijden. Hoewel hij nog erg moe was, greep hij meteen weer een zak aardappels beet en met dat gevaarte op zijn rug ging hij naar binnen. Hij kon van vermoeidheid niet meer kijken en toen hij in de kamer kwam, liet hij de zak machteloos vallen — op het voeteneind van de stoel waarin zijn vader zat! De stoel sloeg om als een wip en meteen schoot Joris in een boog door de lucht. „Drommelse aap!" schreeuwde hij, toen hij met een daverende klap op de grond was terechtgekomen. „Ben je. . . . " Op dat moment greep hij echter naar zijn rug. „Ik ben beter!" juichte hij. „Die klap heeft mij weer lenig gemaakt. Kijk maar!" En als een gummibal sprong hij op en neer.

12. Zijn vreugde steeg ten top, toen hij zag hoeveel aardappels en karnemelk Siempie had meegebracht en natuurlijk gaf hij Siempie toen toestemming in het koortje van de professor te zingen. Hij was er zelfs niet boos om, dat de professor de zeepkist kapot had gereden. „Toch wil ik Siempie schadeloos stellen," zei de professor. „Ik ben al lang van plan een nieuwe auto te kopen en daarom, Siempie, mag jij deze hebben!" Siempie en zijn vader begonnen te protesteren, maar de professor bleef bij zijn besluit en even later maakte Siempie in zijn eigen auto zijn eerste proefrit, waarbij hij alle lantaarnpalen in de straat op een haar na miste!

Wordt vervolgd

De eigenwijze PRINS

In een groot land, heel ver in het noorden, woonde in een prachtig paleis een koning met zijn vrouw en zijn zoon, prins Valero. En omdat de koning niet wilde, dat prins Valero de hele dag zo'n beetje rondhing in het paleis en niets uitvoerde, had hij de drie geleerdste professoren uit het land op het paleis ontboden om Valero te onderwijzen.

Valero vond het helemaal niet leuk, dat zijn vader die drie ouwe, wijze mannetjes had laten komen. Tot nu toe had hij een heerlijk leventje gehad. Een oude kamerbediende, die een beetje bijziende en doof was geworden, leerde hem schrijven, lezen en een beetje rekenen. Maar op het eind van iedere les zat de goeie man zowat te slapen en merkte soms niet eens, dat Valero er vandoor ging. Valero was gewend precies te doen waar hij zin in had en stoorde zich verder aan geen mens. Toen dan ook op zekere dag de eerste van de drie professoren op zijn kamer

kwam met drie dikke boeken onder elke arm en hem vertelde, dat van nu af aan de lessen zouden beginnen, keek hij de geleerde man spottend aan. „Kom, kom, oude heer," zei hij, „waarom zou ik me druk maken over getallen? Iets kopen hoef ik nooit, want mijn vader zorgt overal voor; met geld hoef ik me nooit te bemoeien en de cijfers van de klok ken ik, hoor."

De professor schudde z'n hoofd en probeerde Valero te overtuigen van de ernst van de zaak, maar de brutale prins lachte hem in zijn gezicht uit.

De tweede professor zou nu proberen de prins tot rede te brengen, maar omdat hij zo'n grappig sikje had, dat met elk woord, dat hij sprak, op en neer wipte, kreeg Valero een lachbui en kwam het eerste uur niet bij, zodat professor nummer twee ook zonder resultaat moest vertrekken.

De derde professor pakte de zaak meteen stevig aan en zei Valero, dat de koning direct op de hoogte gebracht zou worden, wanneer hij zich niet behoorlijk zou gedragen. Omdat Valero in de mening verkeerde, dat zijn vader op reis was en voorlopig wel niet thuis zou komen, zei hij heel brutaal, dat de professor dat dan maar gauw moest gaan doen.

„Past u maar op, de parketvloer van de troonzaal is glad en als u te hard loopt, ligt u zo op uw geleerde neus," riep hij de waardige man nog na, en probeerde zich intussen grinnikend in te denken hoe de professor met een rood hoofd zou opkrabbelen na zo'n val.

Valero keek echter aardig op zijn neus, toen een kwartier later een kamerdienaar kwam zeggen, dat hij onmiddellijk bij de koning werd verwacht. Het onderhoud met zijn vader was lang niet mis en het opscheppertje Valero kwam als een klein, geslagen hondje uit de troonzaal terug. Er zat voor hem niets anders op dan te gehoorzamen. Dezelfde middag kwam de eerste professor weer bij hem en met een stuurs, ontevreden gezicht en zonder een greintje belangstelling volgde hij de lessen. Bij de andere professoren ging het al niet veel beter en toen de heren na een week bij de koning werden geroepen om verslag uit te brengen, konden ze niets anders aan de koning vertellen dan dat Valero noodgedwongen luisterde en buitengewoon eigenwijs was.

De koning riep zijn zoon opnieuw bij zich en beloofde hem een beloning, die Valero zelf uit mocht kiezen, op voorwaarde, dat er drie weken achtereen geen enkele klacht over zijn gedrag zou zijn.

's Avonds in bed lag Valero te denken, wat hij zijn vader zou vragen. Drie weken zijn best doen, nou ja, dat moest dan maar. Stel je eens voor, dat hij vroeg en ook kreeg, waar hij al zo lang over liep te denken. De linkertoren! Helemaal voor hem alleen om er te knutselen. 'n Sterrenkijker wilde hij bouwen. Geen onbenullig klein dingetje, maar een kijker, zoals er in het land geen tweede was.

Valero mocht na drie weken werkelijk zijn wensen kenbaar maken, want er waren geen klachten. En Valero kréég de linkertoren. Toen begon het lieve leven. Elk vrij ogenblikje zat Valero in de toren te prutsen met schroefjes, moertjes, buizen en nog véél meer. Hij voelde

Macaroni

Je hebt wel ooit die Goudse pijpen gezien met de lange witte stelen? Net een staaf macaroni. Alleen, die wordt niet gemaakt van een bepaalde soort aarde, maar van een bepaalde soort tarwe. Niet de eerste de beste.

Italië is het land van de macaroni en de tarwe, die daar destijds werd ingevoerd, was de zogenaamde harde tarwe, die alleen in Rusland groeide aan de oevers van de Zwarte Zee en die men te Odessa inscheepte. Macaroni is van oudsher het voedsel der arme klassen geweest, vooral te Napels, waarvan de inwoners, enkele eeuwen geleden de bijnaam droegen: macaronieters.

Om die invoer van tarwe zoveel mogelijk te beperken begon men een speciale soort tarwe te ver-

zichzelf een hele Piet en vroeg zelfs aan de professoren, of ze niet eens wilden komen kijken. Nu, dat wilden de heren wel. De brave geleerden schrokken echter hevig, toen ze het erbarmelijk gepruts — waar Valero zo hoog van had opgegeven — bekeken. Werd dat een sterrenkijker? Als hij gezegd had, dat het een oorlogsschip moest worden, hadden ze het ook geloofd. Ze zeiden hierover niets tegen de prins, doch begonnen op een rustige manier Valero enkele aanwijzingen te geven. Daar werd Valero verschrikkelijk kwaad om. *Hij* zou een kijker bouwen en niemand moest zich er mee bemoeien.

„Maar, prins Valero," zei de oudste van de drie, „heus, dat ding wordt veel te groot, dat kan nooit in deze toren staan."

„Dan laat ik gaten in de muur hakken, of ik doe het zelf," zei Valero, „dan kan de kijker uit de muur steken."

„Maar weet u, dat dat vreselijk gevaarlijk is?" zei de professor.

„Je kunt zo maar geen gaten in een oude toren gaan hakken."

Valero werd rood en paars van woede. Wat hadden die oude heren weer een boel aanmerkingen. Alles wisten ze beter. Maar wacht maar. Hij zat in zijn toren en hij kwam er niet meer uit, vóór de kijker klaar was.

De volgende dag was Valero er niet voor de lessen en de professor besloot eerst maar eens rustig af te wachten of hij de dag daarop zou verschijnen. Valero bouwde echter koortsachtig aan zijn kijker. Hij besloot zelf een gat te hakken, boven in de torenmuur, waar de kijker uit zou kunnen steken. Iedereen zou de kijker kunnen zien. Hij werkte zoals hij van z'n leven nog nooit gedaan had en grinnikte van plezier, toen er een klein gaatje boven in de torenwand zat. Nu dat gat nog wat groter maken en dan de laatste buis aan de kijker.... hij hakte en hakte, tot ineens.... met donderend geweld het bovenste deel van de toren instortte. Stenen, stof en gruis, alles kreeg Valero boven op zich en het duurde wel een uur eer de dienaren hem onder de rommel vandaan hadden gehaald. Hij had zich lelijk bezeerd. De lijfarts van de koning werd er bij gehaald en die zei, dat het zeker drie weken zou duren eer al zijn verwondingen weer genezen zouden zijn. Maar van zijn eigenwijsheid was hij op slag genezen.

DE ALLEDAAGSE DINGEN

bouwen in Apulië, waar zowel grond als lucht het meest geschikt waren en die tarwe scheepte men in, in verschillende havens aan de Adriatische Zee. Zo kwam ze terecht in Napels, waar ze op de markt verkocht werd onder de naam van de haven, die ze verscheepte. Te Napels at men minstens driemaal per week macaroni en als men macaroni at, nam men geen soep. Dat spaarde alweer uit. Hoe langer de slierten waren, hoe heerlijker men zo'n gerecht vond. Daarom besteedde men de uiterste zorg aan het buigen van de harde pijpen, die men in kokend water wierp, waarin ze bleven sudderen, totdat ze de gewenste gele tint aannamen. Zodra zulks het geval was, riepen de Napolitanen „verdi-verdi", wat zoveel betekende als: gaar. Wie Napels vroeger bezocht kon op alle straathoeken macaroniventers zien staan. Sommigen hielden er winkels of kelders op na en velen kookten hun macaroni zelf op draagbare kacheltjes in de open lucht. In plaats van oliebollen- en friteskramen had je eenvoudig macaronikramen. 's Lands wijs 's lands eer. Zo'n Napolitaan ging trots op zijn behendigheid om met één hand zo'n hele bundel draden op te nemen en zonder breken in zijn keelgat te laten verdwijnen. Die straatmacaroni werd alleen in water gekookt en soms bestrooid met wat geraspte grove kaas van buffelmelk. Een concurrent van Napels was Genua.

Het maken van die macaronipijpen ging vrij eenvoudig. De tarwe werd grof gemalen en met water verwerkt tot een deeg. Boven die deegklomp hing een stevig blok, waaraan een lange balk zat. Op die balk zaten zeven, acht jongens, die er een soort wip van maakten. Zodra hun voeten de grond raakten gaven ze een duw. De balk schoot omhoog, het blok omlaag en dat blok pletste in het deeg. Door de druk van het blok werd het deeg door een aantal ronde gaatjes geperst, het ene groter

dan het andere. De grootste gaatjes gaven de macaroni, de kleinere de vermicelli. Boven die gaatjes had men een brug getimmerd waaraan koperdraden bengelden die elk door een gat heen gingen, zodat de deegpijp, die door een gaatje werd geperst, tevens hol bleef. Dan werden de tubes opgepikt en over een lange lijn gehangen om te drogen, waarbij de pijpen meestal een normale lengte hadden van twee en een half tot drie meter. *v. L.*

KIT KARSON en de WAP

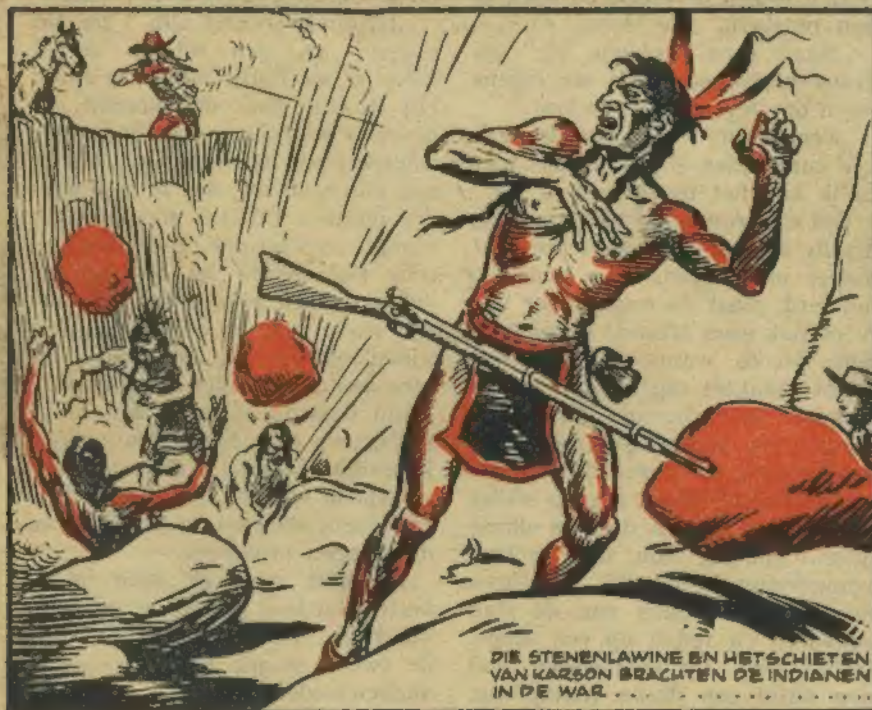

PENSMOKKELAARS

De bandietenjacht

Frans van Gemert nam een van zijn torens tussen duim en wijsvinger en zette hem twee vakjes vooruit. „Mat!" zei hij triomfantelijk. Eddie keek verbluft naar zijn verloren stelling.

„Wat stom van me om daar in te lopen," zei hij. „Allemensen, wat ben ik een ezel."

„Nou ja," vergoelijkte Frans, „je bent de eerste niet, die in dat valletje tippelt. En 't was handig opgezet, al zeg ik het zelf. Nog een spelletje?"

„Nee, volgende keer maar," zei Eddie. „Bob kan elk ogenblik komen."

Hij stond op en ging naar het raam. Het was stil op straat. Er viel een saaie motregen en het asfalt lag te glimmen in het schijnsel van de lantarens. Hij keek in de richting, waar Bob vandaan moest komen, maar al wat hij zag, was een zwarte sportwagen, die met een kalm gangetje de straat inreed. Toen hij bij Eddie aan de overkant was, stopte de wagen. Een ogenblik vroeg Eddie zich af, of Bob misschien van de een of andere kennis een lift had gekregen, maar er stapten twee personen uit de wagen en Bob was daar niet bij.

Plotseling maakte een van de mannen een beweging met zijn arm en direct daarop klonk het gerinkel van glas. Tot zijn schrik zag Ed, hoe de grote spiegelruit van de juwelierszaak aan de overkant aan scherven ging. De beide mannen, die uit de auto waren gestapt, bogen zich door het gat en begonnen met grote snelheid een aantal voorwerpen bij elkaar te graaien.

„Ik geloof, dat er een ruitje brak, hè?" vroeg Frans.

„Kom mee," riep Eddie. „Ze halen de etalage leeg bij die juwelier!" Hij liep naar zijn vaders schrijfbureau, griste er een bos sleutels van af en roffelde met Frans op zijn hielen naar beneden. Terwijl hij de buitendeur opentrok, hoorde hij het zoemen van een motor en op straat gekomen zag hij, dat de zwarte sportwagen wegreed. Snel opende hij het portier van zijn vaders auto, die, zoals gewoonlijk, voor de deur geparkeerd stond. Terwijl de achterlichten van de zwarte auto om de hoek verdwenen, kroop hij achter het stuur en bijna op hetzelfde ogenblik, dat Frans het portier dichttrok, zette Ed zijn voet op het gaspedaal. Inmiddels had het lawaai van de brekende ruit een aantal mensen naar buiten gelokt. Ze zagen de ravage in de juwelierszaak en ook de wegrijdende auto en trokken prompt de verkeerde conclusie.

„Houd ze! Houd de dief!" schreeuwde iedereen, maar Ed was allerminst van plan om hun het misverstand uit te leggen. Met een angstige snelheid gierde hij door de bocht, nog net op tijd om de zwarte wagen de volgende hoek te zien omslaan.

„Maak geen brokken, jô," zei Frans bibberend. „Als we ergens tegen opvliegen, is het te laat."

„Zeur niet," antwoordde Ed. „Je kunt rijden of je kunt het niet en ik kan het toevallig wel."

Om zijn woorden waar te maken, drukte hij het gaspedaal nog wat dieper in. Ze reden nu minstens honderd, maar de wagen voor hen bleek ook geen aftands karretje te zijn. Steeds wanneer Eddie een bocht maakte, zag hij zijn tegenstander een volgende straat inglippen en langzamerhand begon dat spelletje op de rutschbaan van een kermis te lijken; je ging lekker hard, maar inhalen deed je elkaar nooit. Spoedig zou daar echter verandering in komen. Ze waren nu de buitenwijken van de stad genaderd en reden op een lange, rechte weg. De sportwagen had nog altijd een flinke voorsprong, maar langzamerhand werd het toch duidelijk, dat Eddie begon in te lopen. Hij zat met zijn tanden op elkaar over het stuur gebogen en tuurde onafgebroken naar de wagen van de twee juwelendieven.

Hij probeerde elke kilometer uit de wagen te halen, die er in zat. Alles wat rammelen kon, rammelde en de motor loeide alsof hij een groot passagiersvliegtuig moest voorttrekken in plaats van een brave Ford.

Plotseling passeerde de voorste wagen een zijweg. Het was een kruispunt en de lichten stonden op rood, maar de bestuurder van de zwarte sportwagen bleek niet van zins om zich door zulke kleinigheden te laten ophouden. Hij schoot met levensgevaar tussen twee auto's door en raasde met onverminderde snelheid verder. Ed stopte. Hij kon ook niet anders, want er kwam een tram aan en het kostte hem moeite om zijn auto op tijd tot stilstand te brengen. Zodra het even kon, startte hij weer. De wijzer van de snelheidsmeter legde met een fiks vaartje de afstand tussen 0 en 120 af, maar voor hij dat had volbracht, was de zwarte wagen nog maar een stip in de verte.

„Verdraaid," zei Frans teleurgesteld, „die halen we nooit meer in. Je kunt net zo goed omdraaien."

„Ik denk er niet aan," zei Ed koppig. „Krijgen zal ik 'm, al moest ik tot Parijs achter 'm aan." Hij staarde door de voorruit. In de verte reed nog steeds de zwarte wagen, maar voorlopig zag het er nog niet naar uit, dat ze hem zouden inhalen. Ed stak zijn kin naar voren, zoals hij dat op de film wel eens had gezien bij een achtervolging. Toch maar een geluk, dat zijn vader hem zo goed had leren rijden, bedacht hij. Als-ie nu maar geen last kreeg met de papieren. Enfin, daar dacht je niet aan, als je achter een paar bandieten aanzat. Eigenlijk jammer, dat ze niet gewapend waren, dan kon Frans zijn geluk eens op de banden van die knapen proberen.

Ed keek naar de auto in de verte. Het leek toch of ze inliepen, vond hij. Het nummerbord van de zwarte wagen was nu weer te onderscheiden.

„Let op, Frans," zei hij, „we krijgen hem te pakken."

„Ik geloof het ook," zei zijn vriend. Hij had een Engelse sleutel opgescharreld, ergens onder de zitting vandaan en voelde sich heel wat mans met dit apparaat.

Ze waren intussen buiten de stad gekomen en reden op een zijweg, die op een van de grote snelverkeerswegen uitkwam. In de verte was een spoorwegovergang. Er brandden een paar waarschuwingslichten en links van de weg was een seinhuis.

Plotseling zag Frans, dat de

spoorbomen begonnen te dalen. De zwarte sportwagen was er niet ver meer vandaan. Hij had nog één wagen voor zich, reed daar echter met een scherpe bocht omheen en deed een wanhopige poging om onder de spoorbomen door te glippen.

Er klonk een klap en het krakende geluid van ijzer, dat in elkaar wordt gedrukt. De zware spoorboom had de motorkap van de sportwagen totaal vernield en de beide voorwielen vlogen elk een kant op. De twee juwelendieven krabbelden ontdaan uit de wagen, aarzelden een ogenblik en werkten zich met een fraaie sprong over de spoorbomen. Ze waren geen seconde te vroeg, want vlak achter hen daverde de sneltrein naar Parijs voorbij. Inmiddels was Ed uit de file en tot aan de spoorbaan gereden. Toen eindelijk de bomen weer omhoog gingen, gaf hij vol gas, terwijl Frans uitkeek, of hij de vluchtelingen kon ontdekken. Tot zijn grote verbazing zag hij de mannen in een auto stappen, die van de andere kant was gekomen en in de rij had staan wachten, tot de trein voorbij was.

„Dat zijn ze!" riep hij. „Draaien, Ed!"

De linker richtingaanwijzer van de Ford schoot omhoog en voorzichtig reed Ed naar het midden van de weg. Met veel moeite slaagde hij er in om tussen de wagens te komen, die in de tegenovergestelde richting reden en nu was het wachten op een kans om zijn voorliggers te passeren.

„Die kerels zijn zo brutaal als wat," zei Frans. „Die hebben natuurlijk met een ijskoud gezicht om een lift gevraagd."

Ed knikte en gaf een ruk aan het stuurwiel. De Ford schoot uit de rij en begon de andere wagen in te halen. Ineens kreeg Ed een klap op zijn schouder.

„Daar heb je ze!" schreeuwde Frans. „Ik zie het aan die blauwe regenjas van die ene vent!" Hij draaide het raampje naar beneden en maakte wilde gebaren tegen de bestuurder van de naast hen rijdende auto. Die liet op zijn beurt de ruit zakken en vroeg verbaasd, wat de bedoeling van die grimassen was.

„Die kerels achterin," zei Frans. „Ze hebben een juwelierswinkel geplunderd."

„Drommels!" schrok de man. Hij wierp een snelle blik over zijn schouder, zag een paar bleke gezichten en begon te remmen. De wagen stond nog niet geheel stil, toen een van de portieren openvloog en de twee lifters hals over kop naar buiten stormden.

„Houd ze! Houd de dief!" schreeuwde iedereen....

Meteen daarop klommen Ed en Frans uit de Ford en zetten luid schreeuwend de achtervolging in. Een fietser, die de twee dieven zag aankomen, stapte van zijn karretje en gooide het pardoes voor hun voeten. Ze sloegen als één man tegen de grond en voor ze waren opgekrabbeld, waren zij door de toegeschoten voorbijgangers overmeesterd. Inmiddels was ook de politie gearriveerd. Er werden handboeien omgedaan en namen opgeschreven, terwijl Ed en Frans de boodschap kregen, dat zij de volgende dag om negen uur op het bureau moesten komen. Over een rijbewijs werd gelukkig niet gesproken.

Nog rood van opwinding zochten de jongens hun auto op en een kwartier later reed de Ford de straat in, waar het allemaal was begonnen. Toen Ed en Frans uitstapten, zagen zij iemand bij de deur staan, die met een verstoord gezicht zijn vinger op de bel hield.

„Hallo, Bob," zei Ed, „hier zijn we al."

Bob hield op met bellen. „Ik was net van plan om weg te gaan," deelde hij mee. „Kunnen jullie weer niet even wachten, als iemand wat later komt? Moest je pa zien, jò, dat jij met zijn auto aan het toeren bent geweest, dan hoor je wat."

„Ik moet er niet aan denken," zei Ed en hij stak grinnikend de sleutel in het slot.

De kleine knutselaar

HAAN ALS PAASEIWARMER

Haantje Kukeleku gaat dit jaar meehelpen om de prettige Paasstemming in huis nog te verhogen, want ook de niet-gekleurde of versierde Paaseitjes moeten immers op tafel lekker warm gehouden worden.

Voor deze bijzondere gelegenheid staan speciale Paaseiwarmers natuurlijk heel feestelijk.

Haan Kukeleku wordt van vuurrood en heldergeel vilt gemaakt. Je neemt eerst tekening 1 over op doorschijnend papier en je knipt het model uit. Daarna knip je tweemaal dit model van rood vilt. Met de vleugel (tekening 2) doe je hetzelfde, maar nu knip je het model van geel vilt. De twee helften van de haan naai je met een zijden of dunne wollen draad tegen elkaar op de kam en de staart na, want die worden waar de lijnen staan voorzichtig ingeknipt. Langs de stippellijnen wordt het vilt tegen elkaar gestikt. Op tekening 3 kun je duidelijk zien hoe de vleugels aan de zijkanten van de haan worden bevestigd. Zoals je ziet krult de eveneens ingeknipte vleugel zwierig om, hetgeen een reuze leuk effect geeft. Voor de ogen kun je een geel of zilveren kraaltje gebruiken, terwijl je de rondjes, die je op het lijfje van de haan ziet, van geel vilt knipt en met een zijden draadje vasthecht.

EEN GRAPPIG PAASKLEEDJE

Eerst trek je de tekening van het kleedje in zijn geheel over op doorschijnend papier om het daarna met behulp van carbonpapier over te drukken op wit linnen of katoen.

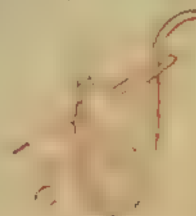

Het borduren van de schulprand doe je in de knoopsgatensteek, tekening A. Voor de kuikentjes, het koord en de bloemen gebruik je de steelsteek, tekening B. De bloemen kun je ook „vol" borduren, afb. C.

Je kunt bij het borduren bijv. het volgende kleurenschema volgen:
schulprand: donkergeel;
kuikens: lichtgeel met oranje snaveltjes en pootjes;
bloemen: rose, lila en lichtblauw;
bloemhartjes: oranje;
gras: donker- en lichtgroen.

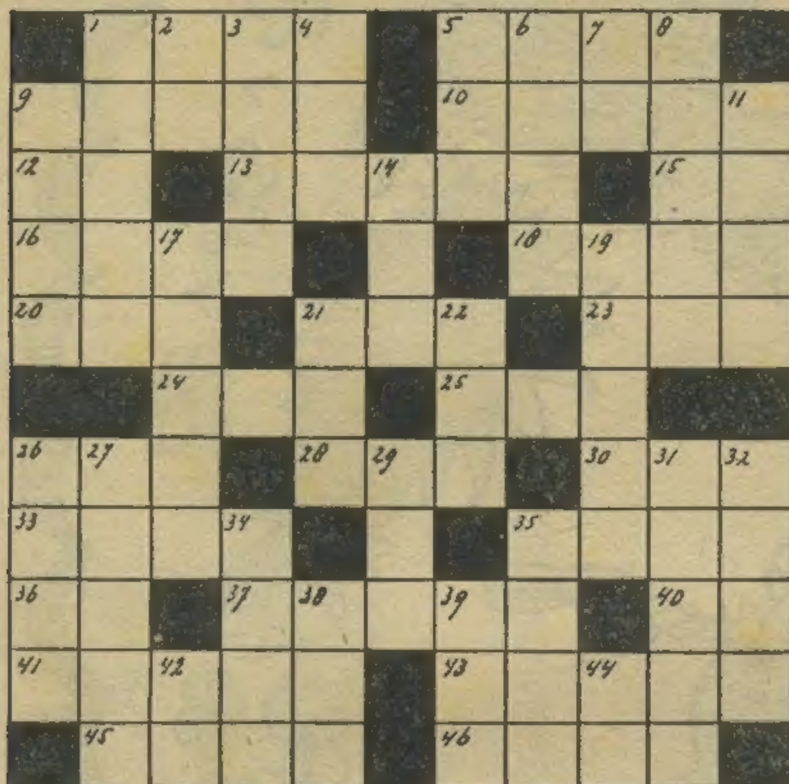
Als het borduren klaar is, knip je heel voorzichtig met een borduurschaartje de stof aan de achterkant, vlak boven de steken van de schulprand weg.

WIE PUZZELT ER MEE?

KRUISWOORDPUZZLE

Van links naar rechts:

1 Dier met een groot gewei; leeft op de Veluwe nog in het wild
5 Ander woord voor varken
9 Daar luister je vast wel naar, vooral als het kinderuurtje komt
10 Vrucht van de eik
12 Voorzetsel
13 Deel van de voet
15 Korter woord voor vader
16 Ander woord voor uitdrukking. Ook wel afkorting voor termijn
18 Bewoner van Denemarken
20 Groente, die rauw gegeten wordt
21 Hoofddeksel
23 Naam van een struik, die in het voorjaar katjes draagt
24 Ouderwetse meisjesnaam
25 Bewoner van Ierland
26 Dicht of gesloten
28 Een man, die eten kookt, bijvoorbeeld in een hotel
30 Land- en tuinbouwgereedschap
33 Vierwielig motorrijtuig
35 Dit betekent, dat het verkeer stil moet houden
36 Afkorting van Adriaan
37 Dit doet men met een bezem of stoffer
40 Bijwoord
41 Eetgerei
43 Hiervan wordt buiten alles nat
45 Slank; fijn gebouwd. Ook wel dunne uitloper van een klimplant
46 Niet een

Van boven naar beneden:

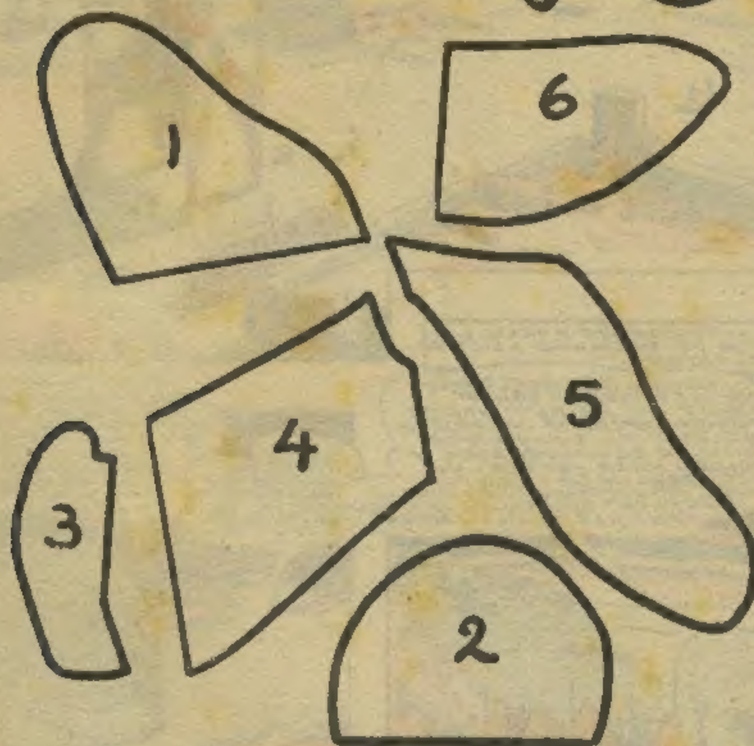
1 Een schaap, dat in de kudde voorop loopt en een bel om heeft
2 En dergelijke (afkorting)
3 Zoiets als een ceintuur; meestal van leer.
4 Een houten vat
5 Het water, dat het grootste deel van de aarde bedekt
6 Het tegenovergestelde van tam
7 Teken op een gewicht, als bewijs, dat het gecontroleerd is
8 Ander woord voor mist
9 Een berg, die uit kaal, ruw gesteente bestaat
11 Een lang steekwapen, dat in de middeleeuwen gebruikt werd
14 Behoort tot de runderen
17 Met zo'n brullend gevaarte hoopt men in de toekomst op de maan te kunnen komen
19 Het tegenovergestelde van laatst
21 Een kleverig zwart teerproduct, dat de schoenmaker nodig heeft
22 Zacht klapje
26 Wordt in bijna elk land anders gesproken; Frans, Engels enz.
27 Het tegenovergestelde van jonger
29 Een naald heeft er één, maar jij hebt er twee
31 De meeste dieren hebben ze, maar tafels en stoelen ook
32 Grappige dieren, die veel op mensen lijken
34 Hierin wordt brood gebakken
35 Dit kun je in je vinger krijgen, als je onvoorzichtig bent met een mes
38 Ander woord voor ieder
39 In plaats van heel veel, zegt men ook wel .... veel
42 Ander woord voor vader
44 Persoonlijk voornaamwoord

SILHOUETTEN-PUZZLE

Onze vlinder mag natuurlijk niet ontbreken aan de verzameling. Leuk silhouet, hè? Probeer het maar eens in elkaar te krijgen.

Veel succes.

K.K.-PUZZLE

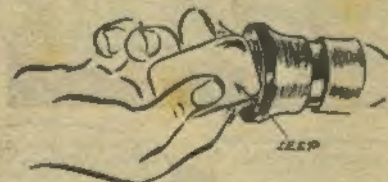
Alle woorden in onderstaande lijst bestaan uit zes letters en elk woord heeft dubbel K in het midden. Lees de omschrijving.

1. - - K K - -
2. - - K K - -
3. - - K K - -
4. - - K K - -
5. - - K K - -
6. - - K K - -
7. - - K K - -
8. - - K K - -
9. - - K K - -
10. - - K K - -
11. - - K K - -
12. - - K K - -
13. - - K K - -
14. - - K K - -
15. - - K K - -

1 In het vet klaar maken
2 Mannelijke dieren
3 Lange haarstrengen
4 Meisjeskleren
5 Naar beneden glijden
6 Glanzend maken met verf
7 Doelen op iets
8 Ziet men aan struiken en bomen
9 Zachtjes kloppen
10 Slagen
11 Doet een kip
12 Dat is zoveel als liegen
13 Hard trekken
14 Telen
15 Trek je aan je voeten

HET IS MAAR EEN WEET!

Zit er een gebroken lamp in een fitting, peuter er niet aan met je blote vingers. Zet de stroom af en duw een flink stuk zeep tegen de kapotte hals van de lamp. Tien tegen een, dat je hem gemakkelijk losdraait zonder enig gevaar voor je vingers.

OPLOSSINGEN VAN DE PUZZLES UIT ONS VORIG NUMMER

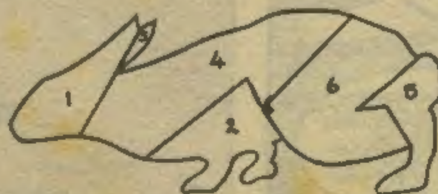
Kruiswoordpuzzle

R	Q	E	M		S	L	A	K
U	U	R		M		O	M	A
I	D		B	A	S		I	A
T		H	A	L	L	O		S
	V	E	R		A	R	E	
S		I	R	E	N	E		Z
M	A		E	R	G		A	A
A	A	R		E		D	R	A
L	I	E	D		D	E	E	L

Plaatsnaampuzzle

1. Apeldoorn 2. Bergen

Silhouettenpuzzle

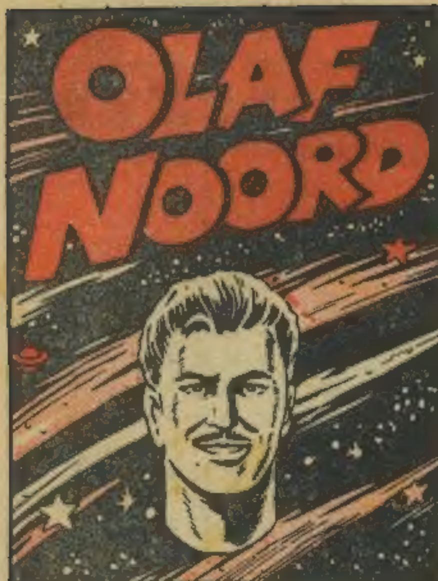

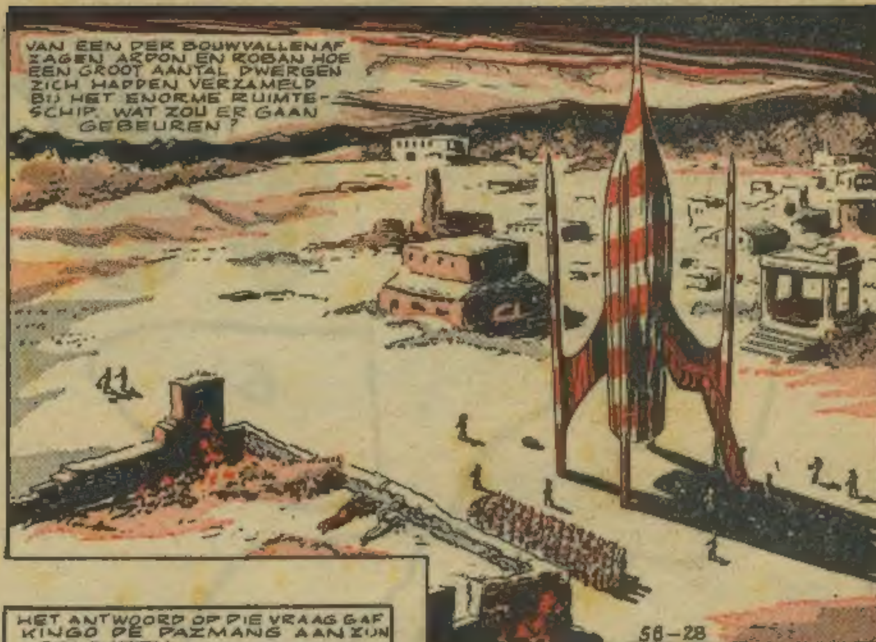
Invulpuzzle

1 Band 2 Hand 3 Land
4 Mand 5 Pand 6 Rand
7 Tand 8 Wand 9 Zand

Raadsels

1. Een woord dat je gebruikt in plaats van een ander dat je niet kunt spellen; 2. Op mij kun je rekenen; 3. Een handdoek; 4. Omdat hij een hele rij voertuigen tegenhoudt met één hand. 5. Vals; 6. Omdat beide een kroon hebben; 7. Gouddorst; 8. Nat worden.

OLAF NOORD

VAN EEN DER BOUWVALLEN AF ZAGEN ARDON EN ROBAN HOE EEN GROOT AANTAL DWERGEN ZICH HADDEN VERZAMELD BIJ HET ENORME RUIMTESCHIP. WAT ZOU ER GAAN GEBEUREN?
58–28

DAT RUIMTESCHIP IS VOOR ONS DE ENIGE MOGELIJKHEID OM TERUG TE KEREN NAAR ONZE PLANEET, MAAR HOE KOMEN WE ER IN?
ZULLEN ZE AL NAAR ONS ZOEKEN? ALLES WIJST ER OP DAT ZIJ SPOEDIG ZULLEN VERTREKKEN, MAAR WAAROM?

HET ANTWOORD OP DIE VRAAG GAF KINGO DE PAZMANG AAN ZIJN SOLDATEN...
MANNEN, ONZE BEELDWAARNEMERS HEBBEN ZOJUIST GEMELD DAT DE REST VAN DE UVURAN-EXPEDITIE OP SATURNUS IS GELAND! ZIJ ZULLEN WAARSCHIJNLIJK EEN ONDERZOEK INSTELLEN NAAR HET DOEL VAN ONS VERBLIJF OP DEZE PLANEET. DIT MOETEN WIJ VOORKOMEN! VANNACHT ZULLEN WIJ VERTREKKEN NAAR DE MAAN MIMAS!

GROTE KINGO, DE WAKERS HEBBEN GEMELD DAT DE TWEE GEVANGENEN ZIJN ONTSNAPT!
HM, ZIJ HEBBEN NATUURLIJK DE KANS SCHOONGEZIEN TOEN WIJ ONS VERZAMELDEN. WIJ MOETEN HEN TERUGVINDEN VOOR DE DUISTERNIS IS INGEVALLEN!

ONDERTUSSEN HONDERDEN KILOMETERS VERDER.......
SINDS WIJ ARDON EN ROBAN VERLOREN, IS DE STEMMING ONDER DE MANNEN GEDAALD, OLAF!
HET IS BEGRIJPELIJK MAAR HET WAS TE VOORZIEN. WE MOGEN DE MOED NIET OPGEVEN EN IK HEB ZO'N IDEE DAT ER SPOEDIG IETS GAAT GEBEUREN!

EN IN DE OUDE RUINESTAD......
BIJNA ALLE DWERGEN ZIJN WEG! KOM MEE, ROBAN, DIT IS ONZE KANS!!!